

BRÒQUIL NO BRÒQUIL SI

Hi havia una vegada una nena que es deia Cèlia i un nen que es deia Arnau que eren germans. A ella li encantava la verdura en canvi el seu germà la detestava. Un dia els pares dels nens els van cridar per anar a sopar. Quan van arribar a taula tenien unes cares bastant diferents. La Cèlia tenia la cara més contenta que mai! En canvi, l'Arnau tenia una cara que semblava que anava a vomitar. Endevineu què havia per sopar? Si, hi havia bròquil! Quan es van sentar, la Cèlia es va acabar el sopar en menys d'un minut, però l'Arnau estava trigant una eternitat.

-Arnau m'estàs posant nerviosa! Va dir la Celia.

-A veure que vols que faci? No m'agrada el bròquil!

-Dons dóna me'l a mi.

-Els pares no ens deixen.

-Va, menja. Va dir la mare dels germans.

-Ahh, Arnau! El bròquil s'està movent?

-Si, i te ulls i boca!

-Quina por! Li diem als pares?

-No, això mai!

-Val, tranquil doncs, seguim el nostre dia. I així va ser, van seguir el dia intentant oblidar el què havia passat. Quan estaven al llit l'Arnau estava bastant nervios.

-Cèlia no estas nerviosa? va dir l'Arnau.

-Bé... una mica.

-Ai! Hi ha un bròquil al llit!

-Tu qui ets?

-Sóc un bròquil.

-Això ja ho sé.

-Me'n vaig a menjar pizza .

-Però, per què vols menjar això?

-Doncs, s'ha de menjar de tot.

-De tot menys pizza.

-Per què?

- Per què no és sa.

-S'ha de menjar de tot!

-Prova'l t'agradarà.

I així es va formar la llegenda on s'havia de menjar de tot, sino, vindrà el bròquil i es menjarà la teva pizza!

LLUNA